

Решетњиков: Функционери Црне Горе су „конобари“ који опслужују туђе интересе

Објављено: 15.06.2017.год.

У току је хибридни рат који се може сматрати и трећим светским.

Тај рат се води против Русије, али нема места песимизму. Ако будемо пажљиви, ако будемо одани историјској Русији - ми ћемо обавезно победити - оценио је светски познати руски стратешки и православни мислилац - историчар и генерал Леонид Решетњиков који је донедавно руководио Руским институтом за стратешка истраживања.

• Руководство Црне Горе је, већ по који пут, оптужило Русију за мешање у унутрашње политичке процесе у земљи. Колико беспоговорно, толико и без доказа. До дан данас се не смањује усијаност информационе хистерије америчких и европских медија поводом улоге Русије у победи Доналда Трампа и покушаја наводног мешања наше земље у ток председничких избора у Француској. Откуд толико отворено и бесрамно демонизовање наше земље, представљање Русије као васељенског страшила?

- Русија није водила пропаганду у Црној Гори. То је у принципу држава која је кула од карата. Сви ти протести и њихове изјаве, генерално, нису ништа друго него отворено извршавање задатка добијеног од њихових газда - да нападају Русију. Ви сте апсолутно у праву - смишљена је нова политичка технологија, пропагандна концепција, према којој се Русија грубо меша у послове недужних и мирољубивих слободних држава широм света, све до тако смешних квази држава, као што је Црна Гора, која се потпуно препустила Бриселу и самостално ништа не представља. Не толико држава, колико функција. То су јадници са звучним титулама и звањима: министара, председника, јавних тужилаца, а у ствари су само конобари који се баве туђим наруџбинама.

Ми, наравно, можемо да на то одмахујемо руком, као када се терају досадне муве. Међутим, ако се ово питање разматра са тачке гледишта глобалне политике, онда видимо да наш, да говоримо без увијања, непријатељ и конкурент - Запад, САД - мобилише све могуће ресурсе, како би спречио Русију да се и даље креће путем заштите и јачања своје независности и суверенитета. Користе се сва могућа средства, па чак и уједи ситних инсеката, мува и комараца, како би непрекидно уједали Русију, да нам не дају ни минут предаха, спокоја. У војсци постоји израз - „узнемиравајућа ватра“ - они нас стално држе под таквом непрестаном, узнемиравајућом, пропагандном и дипломатском ватром. Што се тиче очигледне демонизације Русије, треба рећи да нашу земљу демонизују већ неколико стотина година, почевши од Ивана Грозног, а можда и пре њега. Сви наши цареви су демонизовани. А кад нису били демонизовани, онда су, у најмању руку, били дискредитовани. Онај ко поседује историјско виђење и познаје историју макар у оквиру школског програма, сећа се свих тих урлика о руској заосталости, дивљаштву, агресивности. У совјетско време се овај клише трансформисао у „совјетску претњу“, а последњих година вратио се уобичајеној, рекао бих, првобитној, русофобској варијанти.

То нам говори да нисмо за ову или ону земљу или групу земаља обичан политички супарник, или да нас се боје због наше војне или економске моћи. Ми смо супротност Западу - ми смо земља и култура са другачијим цивилизацијским кодом и са другачијом парадигмом. Ми смо носиоци принципијелно друге идеје живота на Земљи. То код њих изазива потпуно неприхватање, бес и органску жељу да се Русија сруши, уништи.

Сећам се како ми је за време моје лекције у Паризу, на војној академији, један бивши француски министар рекао да је неопходно одустати од идеје да се од Руса направе Европљани. То је, тобоже, немогући задатак; са Русијом треба поступати другачије. - Како? - Поделити је на петнаест држава. Прагматичан приступ, нема шта, програм којим они нехотимице разоткривају. Њихови водећи теоретичари - недавно преминули Збигњев Бжежински, а пре њега Самјуел Хантингтон - сви су они за главног непријатеља сматрали историјску Русију. И пре свега - православну Русију као једну целину, живи организам који носи начела другачијег цивилизацијског модела. То је суштина од које треба да полазимо и коју треба да памтимо.

• Већина Запада живи у парадигми постхришћанске цивилизације. Стара правила игре, пристојности понашања, чак и конзервативне дипломатске етикеције, више не постоје, не делују. Стиче се забрињавајући утисак бесплодности и бесмислености било којих преговора. Чини се да је то принципијелно нова и веома опасна ситуација, која може да доведе до фаталног развоја догађаја...

- Ја се, нажалост, слажем са таквом оценом. Данашње реалије су такве да, на пример, сваки контакт са САД наилази на доста просту мисао: „Да ли је то уопште страна са којом је могуће преговарати“? И стварно, чак и у совјетско доба, у јек такозваног хладног рата, имали смо озбиљне разговоре, озбиљан дијалог, доносили корисне билатерална одлуке, потписивали важне уговоре. Данас је немогуће договарати се са њима. Добро сте приметили: када смо са нашим опонентима преговарали у доба царева, а затим у совјетско доба, још увек смо имали нешто заједничко у језику, у менталитету, још увек су постојале додирне тачке.

Сада је између нас непробојан зид. Као да смо бића са различитих планета. Они нас једноставно не разумеју. А мали број оних који су способни да разумеју, под утицајем конјунктуре прави се да не разуме, како не би испали из владајућег тренда. И, мада то звучи чудно, то је стварно директно повезано са одступањем од хришћанског и шире, од религиозног схватања света.

Нестао је механизам који је спајао усмерене у различитим правцима тежње људи и држава. Тако то иде: људи се одричу Бога и тако аутоматски губе могућност дијалога и компромиса. У први план избија принцип силе. Отуд посезање за санкцијама чим се укаже прва прилика. То је језик рата. Зато нашим руководиоцима, нашем председнику није лако да бране на међународној позорници позицију Русије и да покушају да предоче нашим опонентима логику наших потеза, који претпостављају природно право Русије да брани своје државне интересе.

Ми још увек нисмо у могућности да водимо чврст дијалог са остатком света, имајући у виду наш економски, политички и чак војни статус. Међутим, време је на нашој страни, ми јачамо.

Но, за сада смо заинтересовани за тражење разумних компромиса тамо, и у толикој мери, где то није у супротности са нашим фундаменталним националним интересима.

• Свет се мења пред нашим очима. Пре више од сто година, Лорд Маколеј је први написао да је штампа - четврта власт. Штампани медији, нарочито на Западу, увек су представљали озбиљну снагу са којом су да рачунају властодршци овога света: крунисане особе, политичари и политичке партије, велики бизнис и свет уметности. Данас се ситуација принципијелно променила. Довољно је да посматрамо каквим је јаким притисцима, може се рећи терору, изложен председник САД Доналд Трамп, како би се схватило: никада још у историји човечанства новинарство није поседовало тако тотални утицај на јавност...

- Иза четврте стоји пета власт. Та власт-сенка издржава, руководи, усмерава деловање четврте власти. И стварно, створен је најмоћнији инструмент, авангардни одред, својеврстан одред за специјалне операције. Наша четврта власт још увек није толико чврсто повезана са „сенком“. На део наше четврте власти не само идејни утицај врши се из иностранства. Међутим, и код нас се тај процес развија у истом правцу. То треба пажљиво пратити, како не бисмо доживели судбину Америке, где су медији постали самостална власт, која се фактички ником, осим својим газдама, не потчињава.

Сетите се колико пута су се током последњих месеци чуле најгрубље увреде и понижавајући изрази на рачун председника САД, чланова његовог тима и његове породице. И нико за то није одговарао, чак се нико није обратио суду.

Пре само тридесет година није било могуће замислити такву баханалију.

А данас, председник највеће и најмоћније државе, „лидер слободног света“, мора под претњом импичмента да трпи агресивно понашање разузданих новинара.

То је за нас важна лекција. Треба пажљиво посматрати и схватати по чијој поруци ради наша „четврта власт“, чијим интересима служи.

• Многи аналитичари, политиколози, историчари, писци и новинари тврде да догађаји који су уследили после враћања Крима, побуне на југо-истоку Украјине, увођења Русији још тежих санкција, несумњиво сведоче о Трећем светском рату који је већ почео, али се још увек води у новом хибридном формату, што, међутим, не умањује његову бруталност и немилосрдност. Који је Ваш став према овом радикалном гледишту?

- Такво гледиште у овом историјском тренутку није далеко од истине.

Овај Трећи светски рат у својој суштини усмерен је искључиво против Русије.

Хибридни оружани сукоби који настају ту и тамо такође су директно и индиректно повезани са Русијом. Али, овде нема места за било какав песимизам.

Оно што се догађа говори нам да је Русија на правом путу и да се развија.

И наши непријатељи или, како се то данас каже, партнери, виде то боље од нас самих. Из наше перспективе нама се понекад чини да ништа није како треба, да је све пропало, да смо слаби, да смо овакви и онакви...

Они, међутим, све виде другачије, зато су се и унервозили.

Они виде да се Русија развија у правцу који је за њих веома непожељан.

Мислим да је то управо правац развоја историјске Русије. Њихова критика, њихови испади су, пре свега, усмерени на нашег председника. А ако пажљиво сагледамо и анализирамо све што он ради, видећемо: његови потези су усмерени на фиксирање тема и догађаја, везаних за историјску Русију. За разлику од тог дела наше јавности, који на најактивнији начин форсира идеје враћања совјетском уређењу, идејама великог вође и мудрог руководиоца Стаљина.

Ти људи ништа нису научили из историје. Они се неprotиве томе да Русија поново зарони у страшни, крвави и тоталитарни кошмар. Да ли схватају да ће се Русија - ако се вратимо на пређашњи пут - распасти брже, него за седамдесет совјетских година, само што ће тај пад бити страшнији и неповратан.

Постоје и други, малобројнији, који се са носталгијом сећају доба Бориса Јељцина, али њих је мало и њихова игра је завршена.

Они немају чиме да привуку народ, а карта која игра на легенду о успесима социјализма, идеју чврсте руке, природну и несхваћену до краја тежњу нашег народа ка господару Руске Земље (изобличена монархија), уистину је опасна и могла би да има успеха у одређеним условима.

Кампања идеализовања совјетског периода почела је пре отприлике три године. То се догодило не без учешћа наших „добротвора“ из иностранства који су спремни да користе сва средства, било коју идеологију, било који разлог, да забију још један клин који може да постане пригодан алат за дезинтеграцију друштва и даље распарчавање и уништавање Русије. Елем, хибридни рат је у току. Међутим, ако будемо пажљиви, ако будемо одани историјској Русији - ми ћемо обавезно да одржимо победу.

Превела: Марија Билбија, [Факти](#)